

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KASTEN, MONA

Maxton Hall / Mona Kasten. - București : Bookzone, 2024-
3 vol.

ISBN 978-630-305-247-2

Vol. 2 : Salvează-te. - 2024. - ISBN 978-630-305-241-0
821.112.2

Traducător: **Iulia Dromereschi**

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Eric Popescu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Save You

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

mona kasten

Maxton Hall

SALVEAZĂ-TE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Lydia

James este beat. Sau drogat. Sau ambele variante.

De trei zile nu se mai poate vorbi cu el. Pare că o duce într-o petrecere continuă în living: golește sticlă după sticlă și se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu pricep cum e posibil. Pare să nu-l intereseze că familia noastră s-a făcut țandări.

— Poate că așa arată doliul pentru el.

Mă uit pieziș la Cyril. Este singurul care știe ce s-a întâmplat. I-am povestit în seara în care James s-a drogat la petrecerea lui și s-a sărutat cu Elaine sub ochii lui Ruby. Cineva trebuia să mă ajute să-l duc pe James acasă, fără ca Percy sau tata să-și dea seama în ce hal era. Familiile noastre sunt bune prietene, deci eu și Cy ne știm din copilărie. Chiar dacă tata m-a pus să promit că nu voi spune nimănui despre mama înainte de comunicatul de presă, știu că pot să am încredere în el și că va păstra secretul — chiar și față de Wren, Keshav și Alistair.

Fără ajutorul lui, n-aș fi putut să îndur ultimele zile. El l-a convins pe tata să-l lase în pace pe James câteva zile, iar celorlalți băieți le-a impus să se abțină de la întrebări. Până acum, au reușit, cu toate că am impresia că le este tot mai greu să-l vadă pe James cum se distruge singur, zi după zi.

În timp ce fratele meu face tot ce-i stă în puteri să rămână deconectat de la realitate, eu nu pot decât să mă gândesc la ce se va întâmpla cu mine. Mama mea a murit. Mama lui Graham e deja decedată de șapte ani. Copilul care crește în mine nu va avea nicio bunică.

Sincer, numai la asta mă gândesc. În loc să-mi jelesc mama, mă frământ pentru că nu va exista o bunică să-mi îmbrățișeze copilul. Ce naiba am pățit?

Dar nu mă pot abține. În mintea mea, gândurile se conturează singure, apoi se succedă, până ce mă afund în scenarii horror și nu mă mai pot gândi la altceva. Par să fiu în șoc de trei zile. Probabil că și în mine, la fel ca în James, a murit ceva când tata ne-a povestit ce s-a întâmplat.

— Nu știi cum să-l ajut, șoptesc, în timp ce-l privesc dându-și capul pe spate și golind paharul, iar.

Mă doare să-l văd că-și face rău. Nu poate continua așa. Cândva, trebuie să se trezească la realitate. Eu cred că există o singură persoană pe lume care-l poate ajuta.

A nu știu câta oară, scot telefonul și selectez numărul lui Ruby, dar ea tot nu răspunde. Aș vrea să fiu supărată pe ea, dar nu pot. Dacă l-aș fi găsit pe Graham cu altă persoană, nici eu n-aș fi vrut să mai am vreodată de-a face nici cu el, nici cu anturajul lui.

— Iar o suni? întrebă Cy, privind sceptic spre telefonul meu.

Când încuviințez, se încruntă. Reacția lui mă surprinde. Cyril crede că Ruby nu e decât o fată avidă după bani, care a pus ochii pe moștenirea lui James. Știu că nu este așa, dar când îi intră ceva în cap lui Cyril, este foarte dificil să-l convingi de contrariu. Și, indiferent cât de tare m-ar frustra, nu pot să i-o iau în nume de rău. Este doar felul său de a-și face griji pentru prieteni.

— Nu ne ascultă pe niciunul. Cred că numai ea ar putea să-l împiedice s-o ia razna.

Vocea mea mi se pare străină. Atât de rece și lipsită de vlagă, deși în interior mă simt cu totul diferit.

Abia dacă pot să stau în picioare de durere. Mă simt de parcă m-ar fi legat cineva și n-aș fi reușit să mă dezleg zile întregi. De parcă gândurile mele s-ar da într-un carusel care nu se poate opri și din care nici nu pot sări. Totul mi se pare lipsit de sens și, cu cât mă lupt mai tare împotriva stării de neputință, cu atât aceasta devine tot mai copleșitoare.

Am pierdut una dintre cele mai importante persoane din viața mea. Nu știu cum voi rezista. Am nevoie de fratele meu geamăn. Dar James nu face decât să se îmbete și să distrugă tot ce-i stă în cale. Pe tata l-am văzut ultima dată miercuri. Este în deplasare și se întâlnește cu avocații și consilierii, pentru a decide viitorul Beaufort Companies. Nu s-a gândit nici măcar o clipă la funeraliile mamei, ci a angajat o coordonatoare de evenimente pe nume Julia, care în ultimele zile a tot venit și plecat, de parc-ar face parte din familie.

Când mă gândesc la înmormântarea mamei, simt un nod în gât. Nu mai am aer, ochii încep să mă usture. Repede, mă întorc, însă Cyril observă.

— Lydia..., șoptește el și mă ia ușor de mână.

Îmi retrag mâna brusc și părăsesc camera, fără un cuvânt. Băieții nu trebuie să mă vadă plângând. Nu s-ar mai abține și, în ciuda avertismentului dat de Cyril, ar pune întrebări. Niciunul nu este prost. James nu s-a mai purtat niciodată așa. Chiar dacă exagerează uneori, știe care sunt limitele, de obicei. Ceilalți și-au dat seama de mult că nu e cazul acum. Keshav a început să ascundă una după alta sticlele de alcool din bar, iar Alistair a scăpat din greșeală în toaletă cele câteva grame de

LIBRIS books
 cocaină pe care le avea James. Lucrurile astea vorbesc de la sine.

Abia aștept să se încheie cu toate secretele astea. În câteva minute, la ora 15.00, va fi publicat comunicatul despre moartea mamei și atunci nu vor afla numai băieții, ci tot restul lumii. Deja văd titlurile și reporterii strânși în jurul casei și al școlii. Amețesc și mă împleticesc pe hol până ce ajung în bibliotecă.

Lumina palidă a lămpilor scoate în evidență numeroasele rafturi pe care se află cărți vechi, legate în piele. Mă sprijin de rafturi cât străbat spațiul, cu genunchii tremurând. În spate, la fereastră, e un fotoliu tapisat cu mătase stacojie. De mică a fost locul meu preferat din casă. Aici m-am ascuns mereu când am avut nevoie de o pauză: de la băieți, de la tata, de la așteptările pe care le aduce cu sine numele „Beaufort”.

Când văd colțul de lectură, îmi dau lacrimile. Cad pe fotoliu, îmi ridic picioarele și îmi cuprind genunchii cu brațele. Apoi îmi ascund fața între ele și plâng încet.

În jurul meu, totul pare ireal. Mă simt ca într-un coșmar, din care m-aș putea trezi dacă m-aș strădui suficient de mult. Mi-aș dori să mă pot întoarce în vara de acum un an și jumătate, într-o lume în care mama încă mai trăia, iar Graham mă putea lua în brațe când nu mă simțeam bine.

Mă șterg cu o mână la ochi și cu cealaltă scot telefonul din buzunarul pantalonilor. Când deblochez ecranul, văd că am urme de rimel pe dosul palmei.

Intru în agenda telefonului. La fel ca înainte, numărul lui Graham e salvat la Favorite, sub al lui James, chiar dacă n-am mai vorbit cu el de câteva luni. Nu știe nimic despre copilul nostru și cu atât mai puțin că mama a murit. M-am ținut de cuvânt și nu l-am mai sunat. Niciodată în viața mea nu mi-a mai fost atât de greu. Mai bine de doi ani ne-am văzut zilnic și apoi s-a

terminat brusc, de la o zi la alta. În acea perioadă mă simțeam de parcă aș fi fost în sevraj.

Iar acum... am o recidivă. Ca de la sine, apăs tasta și ascult tonul de apel, cu răsuflarea tăiată. După o clipă, dispare. Închid ochii și mă chinui să ascult, să-mi dau seama dacă a răspuns sau nu. De zile întregi simt că sunt pe punctul de a mă îneca în neputință.

— Fără apeluri. Așa ne-am înțeles, zice el încet.

Vocea lui blândă, răgușită îmi pune capac. Tot corpul mi-e scuturat de un suspin adânc. Duc mâna la gură, să nu mă audă el.

Dar e prea târziu.

— Lydia?

Sesizez panica din vocea lui, dar nu pot vorbi. Pot doar să clatin din cap. Respir necontrolat și mult prea repede.

Graham nu închide. Rămâne pe fir și scoate sunete liniștitoare. Pe de o parte, să-l aud mă doare cumplit, pe de altă parte, este incredibil de familiar, așa că lipesc telefonul de ureche. Cred că vocea a fost unul dintre motivele pentru care m-am îndrăgostit de el cu mult înainte să-l văd prima dată. Îmi amintesc de conversațiile telefonice care durau cu orele, de urechea fierbinte, care mă durea, când mă trezeam și Graham era încă pe fir. Vocea lui era blândă, profundă, și cel puțin la fel de pătrunzătoare ca ochii lui căprui-aurii.

Cu Graham m-am simțit mereu în siguranță. Multă vreme, a fost sprijinul meu. Lui trebuie să-i mulțumesc c-am reușit să trec peste povestea cu Gregg și că pot privi din nou înainte.

Deși sunt epuizată, sentimentul de siguranță începe să iasă la suprafață. E suficient să-i aud vocea și încep să-mi revin puțin. Nu știu cât timp rămân așa, dar încetul cu încetul lacrimile mi se usucă.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă el în șoaptă.

Nu pot să răspund. Tot ce reușesc este să scot un sunet de neputință.

Tace încă un minut. Aud câteva inspirații, de parcă s-ar pregăti să spună ceva, dar în ultima clipă se abține iar. Când vorbește, în sfârșit, vocea lui e îndurerată:

— Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să vin la tine și să-ți fiu alături.

Închid ochii și-mi imaginez cum stă la el acasă, la vechea masă de lemn, care stă să se prăbușească din clipă în clipă. Graham o numește „antichitate”, dar n-a făcut decât s-o ia de la gunoi și s-o dea cu lac.

— Știi, șoptesc.

— Dar știi și că nu pot, așa-i?

În salon se sparge ceva. Aud clinchetul sticlei, apoi pe cineva urlând. Nu știi dacă a fost un urlet de durere sau un chiot de bucurie, dar mă ridic imediat. Nu pot să permit ca James să-și facă rău și fizic.

— Îmi pare rău că am sunat, șoptesc cu vocea frântă și închid.

Mă doare inima când părăsesc locșorul meu preferat ca să văd ce face fratele meu.

Ember

Sora mea e bolnavă.

În condiții normale, aș spune că nu e nimic neobișnuit. În fond, suntem în decembrie, afară sunt temperaturi cu minus și peste tot în jur lumea strănută și tușește. E doar o chestiune de timp până să te îmbolnăvești.

Doar că sora mea nu se îmbolnăvește niciodată. Niciodată.

Când Ruby s-a întors acasă, acum trei nopți, și s-a dus la culcare fără un cuvânt, nu mi-am făcut griji. Tocmai ce încheiase un maraton de interviuri la Oxford, care, cu siguranță, fusese extenuant atât mental, cât și fizic. Dar când a susținut, a doua zi, că e răcită și că nu se duce la școală, am început să am îndoieli. Oricine o cunoaște pe Ruby știe că nu ar lipsi nici dacă ar avea febră, de teamă să nu rateze ceva important.

Azi e sâmbătă și deja îmi fac griji serioase. Ruby nu a ieșit mai deloc din camera ei. Zace în pat, citește cărți peste cărți și spune că are ochii roșii din cauza răcelii. Dar nu mă păcălește. S-a întâmplat ceva rău și mă omoară că nu-mi spune ce.

Acum o privesc prin crăpătura ușii. Amestecă în castronul cu supă și nu mănâncă deloc. Nu-mi amintesc să fi fost așa vreodată. Are fața palidă și cearcăne albastrii sub ochi, care devin mai întunecate de la zi la zi. Are părul gras și-i atârnă pe lângă față, nepieptănat. Poartă aceleași haine lălâi ca ieri și alaltăieri. De obicei, Ruby este extrem de ordonată. Nu doar în privința programului sau a școlii, ci și a aspectului. Nici măcar nu știam că are haine lălâi.

— Nu te mai ascunde după ușă, zice ea brusc, iar eu tresar.

Mă prefac că oricum voiam să intru în camera ei și mă strecor înăuntru.

Ruby mă privește cu sprâncenele ridicate. Pune castronul pe tava pe care i l-am adus în cameră. Mă abțin să oftez.

— Dacă nu mănânci, mănânc eu, o ameninț, arătând din cap spre supă.

Dar n-are efectul dorit. Ruby face un semn ce mimează dezinteresul.

— Nu te forțează nimeni.

Scot un geamăt de frustrare și mă așez pe marginea patului.

— Te-am lăsat în pace cât am putut, zilele astea, pentru c-am observat că nu prea vrei să vorbești, dar... îmi fac griji serioase pentru tine.

Ruby își trage pătura până sub bărbie, până ajunge să i se vadă numai capul. Are ochii triști și pierduți, de parcă tot ce i s-a întâmplat ar lovi-o chiar acum cu toată forța. Apoi, clipește și-și revine — sau se preface. De miercuri are o privire aparte în ochi. Mi se pare că e prezentă numai fizic, dar mintea ei e în altă parte.

— Sunt doar răcită. Va trece curând, zice ea absentă, iar vocea ei sună ca una dintre vocile computerizate din mesajele înregistrate pentru linii de apelare.

Parc-ar fi fost înlocuită de un robot.

Ruby se întoarce cu fața la perete și își trage mai sus pătura — semn clar că pentru ea s-a încheiat discuția. Oțez și sunt pe punctul de a mă ridica, când telefonul ei de pe noptieră îmi atrage atenția. Mă aplec puțin să văd ecranul care tocmai se luminează.

— Te sună Lin, murmur.

— Nu-mi pasă, aud vocea ei înfundată.

Încrunțată, mă uit cum se oprește apelul și, la scurtă vreme, numărul de apeluri pierdute apare pe ecran. Are două cifre.

— Te-a sunat deja de peste zece ori, Ruby. Orice s-a întâmplat, nu vei putea să te ascunzi la infinit.

Sora mea mormăie. Atât.

Mama a zis să-i las timp, dar mi-e tot mai greu, pe zi ce trece. Nu-mi place s-o văd suferind. Nu trebuie să fii geniu să pui lucrurile cap la cap și să-ți dai seama că

James Beaufort și prietenii lui tâmpiți au avut cu siguranță un rol în povestea asta.

În plus, credeam că Ruby a trecut deja peste Beaufort. Ce s-o fi întâmplat și când?

Am încercat să analizez situația, așa cum ar fi făcut Ruby în locul meu și am făcut o listă în minte:

1. Ruby a fost la Oxford, la interviurile pentru admitere.

2. Când s-a întors, totul era încă în ordine.

3. Seara, Lydia Beaufort a apărut la ușa noastră și Ruby a plecat cu ea.

4. Apoi, totul s-a schimbat: Ruby s-a închis în sine și n-a mai zis nimic.

5. De ce???

Bine. Poate că lista lui Ruby ar fi mai bine structurată, dar cred c-am așezat lucrurile în ordine logică și știu că, orice s-ar fi întâmplat, a fost miercuri seara.

Dar unde s-a dus cu Lydia?

Privirea mea se mută de la Ruby, din care se mai vede doar creștetul capului de sub pătură, la telefon și înapoi. Cu siguranță n-o să-și dea seama că lipsește.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt la mine în cameră, zic eu, chiar dacă știu că oricum nu-mi va accepta oferta.

Cu un oftat exagerat, mă ridic și înșfac repede telefonul. Îl vâr în mânecile puloverului meu tricatat și mă duc în camera mea, pe vârfuri.

Când închid ușa în urma mea, expir lung și pentru o clipă am o senzație neplăcută. Privirea mi se mută la perete, de parcă Ruby m-ar putea vedea, din patul ei. Probabil că n-ar mai vorbi cu mine dacă ar afla că i-am încălcat intimitatea. Dar, ca soră, este obligația mea să aflu cum o pot ajuta. Nu?

Mă duc la birou și mă așez pe scaunul care scârțâie, apoi scot telefonul din mână. Sora mea ține secret tot ce se întâmplă la școală, însă firește că știu ce fel de elevi sunt la Maxton Hall: băieți și fete ai căror părinți au titluri nobiliare, sunt actori sau actrițe, politicieni sau antreprenori și care au atât de multă influență în țară, încât adesea apar la știri. Îi urmăresc de multă vreme pe Instagram pe câțiva dintre colegii lui Ruby și cunosc și zvonurile despre ei. Numai ideea că acești oameni i-ar fi putut face rău surorii mele îmi întoarce stomacul pe dos.

Ezit doar o clipă, apoi deblochez telefonul și dau click pe lista de apeluri. Nu doar Lin a încercat să dea de ea, ci și un număr necunoscut — de câteva ori. Mai întâi o sun pe Lin. Este singura persoană de la școala lui Ruby pe care o cunosc. Duc telefonul la ureche. Tonul de apel se aude doar o dată, apoi Lin răspunde.

— Ruby, spune ea. În sfârșit! Ce faci?

— Lin, sunt Ember, o întrerup eu.

— Ember? De ce...

— Ruby nu se simte bine.

Lin tace un moment. Apoi zice încet:

— De înțeles, după ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Ce naiba s-a întâmplat, Lin?

Ruby nu vorbește cu mine și îmi fac griji. Beaufort e implicat? Dacă e așa, când îl prind pe ticălos...

— Ember.

Acum mă întrerupe ea.

— Despre ce vorbești?

Mă încrunt.

— Despre ce vorbești tu?

— Eu vorbesc despre faptul că Ruby mi-a scris miercuri că s-a împăcat cu James Beaufort, iar azi am aflat că mama lui a decedat luni.

2

Ruby

Ember bate iar la ușa mea.

Aș vrea să am energie s-o alung. Pot înțelege că-și face griji, dar nu mă simt în stare să mă apuc de ceva sau să vorbesc cu cineva, chiar dacă e sora mea.

— Ruby, e Lin la telefon.

Încruntată, îmi dau pătura laoparte și mă întorc. Ember e lângă patul meu și are un telefon în mână întinsă. Mijesc ochii. E telefonul *meu*. Pe ecran văd numele lui Lin.

— Mi-ai luat telefonul? întreb.

Simt că mă enervez, dar senzația dispare la fel de repede cum a apărut. În ultimele zile, corpul meu mi s-a părut o gaură neagră care a înghițit toate emoțiile înainte să aibă măcar șansa de a ajunge la mine.

Nu mai ajunge nimic la mine, nu mai am chef de nimic. De fiecare dată mă obosește foarte tare să mă dau jos din pat, de parcă aș fi alergat la maraton. N-am mai coborât la parter de trei zile. De când sunt la Maxton Hall, n-am lipsit nicio zi de la școală, dar numai ideea de a face duș, de a mă îmbrăca și de a petrece între șase și zece ore alături de alți oameni, mă copleșește. Asta dincolo de faptul că n-aș suporta să-l văd pe James.

Probabil că m-aș ofili la vederea lui, ca o floare. Sau aș izbucni în plâns.

— Spune-i c-o sun eu, murmur.

Sunt răgușită, pentru că în ultimele câteva zile n-am prea vorbit.

Ember nu se clintește.

— Cred c-ar trebui să vorbești cu ea acum.

— Nu *vreau* să vorbesc cu ea acum.

Ce vreau este să am puțin timp să mă repun pe picioare. Trei zile nu ajung să mă pregătesc pentru Lin și întrebările ei. I-am scris miercuri doar un mesaj scurt. Nu știe ce s-a întâmplat între mine și James la Oxford și acum n-am puterea să-i povestesc. Nici despre ce a fost după. Aș prefera să pot uita toată săptămâna trecută și să mă prefac că totul e ca înainte. Din păcate, nu e posibil, câtă vreme nici măcar nu reușesc să mă ridic din pat.

— Te rog, Ruby, spune Ember și mă privește lung. Nu știi de ce ești atât de tristă și de ce nu vrei să discuți cu mine despre asta, dar... Lin mi-a zis ceva acum. Și cred c-ar trebui să vorbiți.

Mă uit urât la Ember, însă expresia ei hotărâtă îmi spune că am pierdut. Nu va pleca din camera mea până nu vorbesc cu Lin. Semănăm prea mult în anumite privințe și încăpățânarea e una dintre ele.

Resemnată, întind mâna și iau telefonul.

— Lin?

— Ruby dragă, trebuie neapărat să vorbim.

Tonul ei îmi spune că știe.

Știe ce-a făcut James.

Știe cum mi-a smuls inima din piept cu ambele mâini, a aruncat-o pe podea și-a călcat-o în picioare.

Dacă știe Lin, știu și toți ceilalți de la școală.

— Nu vreau să vorbesc despre James, răcnesc eu. Nu vreau să mai vorbesc *niciodată* despre el.

Pentru o clipă, Lin tace. Apoi, inspiră adânc.

— Ember mi-a povestit c-ai plecat miercuri seară undeva cu Lydia.

Nu zic nimic, doar trag cu mâna stângă de marginea păturii.

— Ai aflat atunci?

Râd fără să mă amuz.

— Ce să aflu? Că e un ticălos?

Lin oftează.

— Lydia nu ți-a spus nimic?

— Ce să-mi spună? Întreb ezitant.

— Ruby... ai văzut mesajul meu?

Tonul lui Lin e atât de precaut, că mi se face dintr-odată cald și frig. Înghit în sec.

— Nu... nu m-am mai uitat la telefon de miercuri.

Lin inspiră adânc.

— Atunci încă nu știi.

— Ce nu știi încă?

— Ruby, stai jos?

Mă ridic în capul oaselor.

Nimeni nu pune întrebarea asta decât dacă s-a întâmplat ceva foarte grav. Imaginea lui James, beat în piscină, împreună cu Elaine, e înlocuită de una mult mai rea. Poate că James a avut un accident, ori a fost rănit. Poate că e în spital.

— Ce s-a întâmplat? strig eu.

— Luni a murit Cordelia Beaufort.

Am nevoie de un moment să-mi dau seama ce a zis Lin.